

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 106: Forslag til lov om ændring af lov om mærkning af cykelstel m.v.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 27/11 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Heller ikke dette lovforslag bærer revolutionen i sig, men der står skrevet i bemærkningerne, at forslaget indebærer, at der i takt med den teknologiske udvikling kan fastsættes tidssvarende administrative regler om mærkning af cykelstel.

Det synes vi er nogle overordentlige rosværdige intentioner, og vi støtter dem meget gerne.

Inge Dahl-Sørensen (V):

L 106 er en revision af en gammel lov fra 1948, som tiden nu er løbet fra. Loven er vel en formalitet og har det gode formål at finde frem til ejerne af stjålne cykler.

Men, men, men er det virkelig nødvendigt at lovgive på det område? Jeg vil sådan set gerne spørge ministeren, om man ikke kunne klare sådan noget uden lovgivning. Men ellers så støtter vi forslaget, som det ligger.

Helge Adam Møller (KF):

Det her lovforslag er jo efter min mening betydelig mindre end det, vi behandlede før, som var et meget lille forslag, og alligevel vil jeg godt bruge måske 10 gange så lang tid end før, og det er lidt i fortsættelse af det, Venstres ordfører nu sagde.

Vi så i virkeligheden helst i Det Konservative Folkeparti, at denne lov bortfaldt. Det er ikke nogen kritik af ministeren – bestemt ikke – men det er jo en stor procedure, der nu skal iværksættes, fordi der er sket det, at Bjarne Riis og andre dygtige cykelryttere er begyndt at anvende cykler, der er lavet af kulstof eller kevlar eller tilsvarende, som man ikke kan indhugge stelnummeret i, som man kunne i de gode, gamle sortlakerede herrecykler, som vi tidligere har kendt.

Fordi der er kommet en ny teknologi, skal man lave en rent praktisk ændring, og det kræver så en lovændring. Det er jo en ret stor procedure med tre behandlinger i Folketinget og 19

organisationer, som er hørt om lovforslaget: Den Danske Dommerforening, Rigspolitichefen, Advokatrådet, Rigsrevisionen osv. osv. De har alle sammen spildt flere eller færre minutter eller halve timer på at skrive tilbage, hvad de synes om det her. Og endelig til sidst, når det så er vedtaget, for det bliver det selvfølgelig, skal Hendes Majestæt Dronningen også besværes. Hun skal skrive under på loven.

Derfor ville vi godt spørge og bede ministeren overveje: Kunne man på dette område og måske også på tilsvarende områder, som vi jo alle sammen kender, når der under skiftende regeringer kommer sådan nogle ændringer, fordi den teknologiske udvikling løber hurtigt – jeg understreger igen, at det er ingen kritik – tænke sig at klare sådan noget helt indlysende uden at have egentlige love for det? Så slap man for denne store procedure, og hver gang det var nødvendigt, ændrede man med cirkulærer, bekendtgørelser eller andet.

Vi beder ministeren overveje det, men kan ellers sige, at dette lovforslag er vi selvfølgelig hundrede procent enige i. Det er fornuftigt og godt, det, arbejdsgruppen har fundet frem til. Men kunne vi en anden gang finde en metode, så vi ikke ulejligede hele det store apparat?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne sige både til hr. Helge Adam Møller og til fru Inge Dahl-Sørensen: Jeg synes da i høj grad, det er en overvejelse værd. Men jeg forstår da godt den minister, der ikke har turdet lægge op til det. Det siger jeg i lyset af den debat, vi skal have næstfølgende om Venstres ønske, som sidste gang blev støttet af De Konservative, om en retssikkerhedsreform, hvor tonen hele vejen igennem er: fy, de dér væmmelige embedsmænd og ministre må ikke bestemme noget som helst, for det skal bestemmes her i Folketinget.

Så jeg forstår glimrende, at justitsministeren har foretrukket at lægge det her i Folketinget. Men vi er som sagt meget villige til at se på det, hvis de udmærkede partier så vil lade være med bagefter at komme med en moraliserende pegefinger.

Margrete Auken (SF):

Man kan jo overveje, om denne sag er den, vi skal bruge til at få lavet den store reform for, hvordan vi ordner sådan nogle ting. Det er klart, at man sådan lige studser, når man ser,

der skal laves lovgivning her. I sin tid var det umuligt for SF at komme igennem med en anlægslov for Det Kgl. Teater, hvorimod vi altså skal have det her igennem Folketinget.

Jeg vil ikke benytte lejligheden, men jeg vil bare sige, vi støtter lovforslaget, og jeg tror i og for sig, så vidt jeg kan læse ud af det, at det handler altså ikke kun om Bjarne Riis' cykler, men også om en hel masse andre cykler og kendetegn, og jeg synes, det lyder, som om det er vældigt fornuftigt.

Bjørn Elmquist (RV):

Hvis man vil dykke ned i det, er der også EU-aspekter, frihandel, der er garanti osv. osv, og hvordan kan vi være sikre på, at der ikke er to cykler, der har nogle mærker, der minder om hinanden, men som man ikke rigtig kan se forskel på?

Jeg føler mig tryk ved det her lovforslag, og jeg kan bare sige til alle dem, der ikke sidder i Europaudvalget og har at gøre med tekniske standarder, at det her er det rene vand ved siden at det, vi en gang imellem beskæftiger os med dér.

Tom Behnke (FP):

I modsætning til Venstre og De Konservative vil jeg da godt som praktisk bruger af det her system sige, at det faktisk er en ganske fortrinlig ordning, at man har stelnummer på cykler.

Alt andet lige er det jo nemmere at efterlyse en cykel, hvis man har et stelnummer, i betragtning af at mange af de kendte cykelmærker jo produceres i både 1.000, 5.000 eller måske endda 10.000 eksemplarer. Og hvordan i al verden skal man nogen sinde kunne bevise, at det lige præcis er ens cykel, som en anden kører rundt på? Det vil være meget vanskeligt at gøre.

Det er også det problem, man har, når borgere f.eks. får stjålet vasketøj. Det er jo noget, som stort set aldrig nogen sinde kommer tilbage igen, for hvordan i al verden skulle de kunne bevise, at det tilhørte dem?

Så er der måske nogen, der vil sige: Skal vi så til at have stelmærker i vasketøj? Det skal man selvfølgelig ikke, fordi med vasketøj er det jo sådan, at man langt nemmere har mulighed for at beskytte det imod tyveri, end man har f.eks. med en cykel. En cykel er jo typisk ligesom biler og motorcykler o.l. noget, som står på gader og stræder og dermed også noget, som er nemt at stjæle. Derfor er det hensigtsmæssigt, at man har en eller anden form for nummerering.

Og det er helt givet, at jeg tilbage i 1992 stillede spørgsmål om den her sag til justitsministeren og gjorde opmærksom på, at der var nogle problemer i forhold til de store forretningskæder, fordi nogle af dem gør det, at de sætter det samme nummer i en stribe cykler.

Når en borger så går ned for at anmelde sin cykel stjålet, viser det sig, at der faktisk findes tilfælde, hvor det samme stelnummer allerede er efterlyst en gang, og det viser sig, at producenten har sat det samme nummer i 5, 10 eller 50 cykler. Så er det igen umuligt at finde ud af, hvor den cykel er henne, og politiet kommer i den situation, at de måske stopper 20 uskyldige borgere og sigter dem for tyveri af en cykel, fordi producenten har sat det samme nummer i flere cykelmærker.

Dengang jeg stillede spørgsmålet om det, fandt man ud af, at problemet lå i, at man ikke kunne gå ind og pålægge de store forretningskæder en straf, hvis de ikke overholdt lovgivningen, fordi det kun var enkeltpersoner, der kunne straffes. Det er jo så det, vi får gjort op med i forslaget nr. 3, hvor man siger, at selskaber m.v., altså juridiske personer som sådan, kan pålægges et strafansvar. Dermed får vi løst det problem, der faktisk har ligget i en årrække, og det er vi fra Fremskridtspartiets side meget, meget tilfredse med, specielt da det var undertegnede, der rejste sagen tilbage i 1992. Det har taget nogle år, men nu er forslaget her, og Fremskridtpartiet støtter det.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Tom Behnke har misforstået den melding, der kom fra mig, og også, som jeg hørte det, den fra Venstre. Vi har bestemt ikke nogen intentioner om, at der ikke skal være stelmærker i cykler. Det skal der være både i kevlarcykler og stålcykler og alle andre cykler, netop af de årsager, som hr. Tom Behnke selv anførte, og jeg kan garantere for, at der ikke vil være en i dette Folketing, som er modstander af dette lovforslag, for det er fornuftigt og godt.

Hele anken går på: Kunne man tænke sig på forskellige områder – og det her er et af dem – hvor der ikke er noget som helst politik i det, og som vil blive administreret fuldstændig ens, hvad enten det er en Fremskridtsmand, en socialdemokrat, en fra Enhedslisten eller en konservativ, der er justitsminister, at man ikke kræver en lovændring, men bare mulighed for at følge den sunde fornuft i en arbejdsgruppe

og så eventuelt forelægge en bekendtgørelse for et udvalg?

Det var det, det var min hovedidé og altså ikke at angribe det saglige indhold i selve forslaget, som er perfekt.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har lige fået stjålet min cykel. Det er en meget alvorlig sag, det kan jeg godt sige.

Det er klart, at vi selvfølgelig også synes, at det er udmærket, at der sker den her opdatering af de gamle regler for mærkning af cykelstel. Som det blev sagt, stammer lovgivningen fra 1948 og oven i købet fra den 1. april 1948. Det håber vi ikke vi skal lægge noget symbolsk i, men det er fint, at lovforslaget bliver vedtaget, som det er foreslået.

Når det er sagt, så vil jeg knytte et par bemærkninger dels til debatten og dels til emnet i øvrigt.

Den ene ting, jeg vil sige, er, at der i høringsvaret fra Dansk Cyklistforbund har været nogle forslag, som jeg synes at ministeren skal overveje nærmere, om stelnumrene, hvordan de skal laves osv. Jeg synes i hvert fald, de er relevante.

En anden ting, som jeg vil rejse i denne sammenhæng, og jeg er faktisk ikke klar over, om det hører under denne lovgivning og eventuelt var noget, vi kunne kigge på mellem første og anden behandling, er det problem, der eksisterer omkring genbrugscykler. Hvis en cykel bliver smidt ud af ejeren og så bliver fundet på en genbrugsstation, hvordan sikrer man sig rent praktisk imod, at den enten er meldt stjålet eller senere bliver meldt stjålet? Jeg ved ikke helt, hvordan de regler er, men det er også noget, vi vil prøve at få frem i udvalget, for hvis vi kunne få det problem ordnet – hvis det er et problem, og det har vi hørt det er – så kan vi lige så godt få det ordnet.

Og så i øvrigt vil jeg til sidst bare sige, at jeg forstår det på den måde, at vi ikke fremover, hver gang der sker en eller anden teknologisk ændring, skal have det op til debat i Folketinget. I bemærkningerne til forslaget hedder det, at forslaget indebærer, at der i takt med den teknologiske udvikling kan fastsættes tidssvarende administrative regler om mærkning af cykelstel, og det skulle vel forhindre, at vi behøver at tage det op, hver gang der kommer en ny opfindelse.

Sonja Albrink (CD):

Også dette lovforslag kan vi i CD give vores fulde støtte. Vi synes, det er et godt forslag, og vi håber, at alle problemer med denne opdatering hermed er ryddet af vejen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil da også gerne på Dansk Folkepartis vegne give tilslutning til det her lovforslag – vi vil naturligvis støtte det – og så alene knytte en enkelt kommentar til det principielle spørgsmål, der er blevet rejst om bemyndigelser versus beslutninger her i Folketingssalen.

Nu er det jo en lov fra 1948, som det er blevet nævnt flere gange, og det kan jo godt være, at man dengang havde mindre behov for at give bemyndigelse til ministeren, al den stund der var færre lovregler. Så det kan være naturligt nok, at vi af den årsag selvfølgelig giver flere bemyndigelser til ministeren.

Men ud over det vil jeg gøre det principielle synspunkt gældende, at vi i Dansk Folkeparti da hellere vil have en ændring for meget til behandling her i Folketingssalen end en for lidt. Hvis det er et spørgsmål om at give for mange eller for få bemyndigelser til ministeren, så vil vi såmænd hellere give for få, end vi vil give for mange. Det markerer vi jo så også ved behandlingen af de lovforslag, hvor vi mener, der er for mange bemyndigelser til ministeren.

Så bare lige denne her principielle bemærkning om det spørgsmål og så selvfølgelig ellers fuld støtte til lovforslaget.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Endnu en gang tak til de retspolitiske ordførere for modtagelsen af dette lovforslag.

Jeg kan forstå, jeg har et skæbnefællesskab med hr. Søren Søndergaard. Min cykel er nemlig også blevet stjålet for ganske nylig, og dér fandt jeg ud af, hvilken betydning det har, at vi har indhugget stelnumre i gamle cykler, men også at det er nødvendigt at modernisere lovgivningen, al den stund der kommer nye materialer.

Her får vi med den store tilslutning fra forhåbentlig alle Folketingets partier en lov, der er fremtidssikret, sådan at nye teknologier ikke skal føre os frem til, at vi skal revidere denne lov, som rigtigt påpeget er fra 1948. Og som enhver her ved, kan en minister kun få ændret sin lovgivning ved lov, og det er det, der sker her. Vi får en ny lov, der er mere fleksibel og mere moderne, og som forhåbentlig imødekom-

mer behovene hos både forbrugerne, der køber cykler, men også hos producenter og grossister.

Tak for den flotte modtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om en retssikkerhedsreform.

Af Birthe Rønn Hornbech (V) m.fl.
(Fremsat 28/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det forslag, som Venstre har fremsat i dag, svarer stort set til forslaget B 106, som blev behandlet her i Folketinget den 30. april i år. Forslaget går i korthed ud på, at regeringen inden årsskiftet skal nedsætte en retssikkerhedskommission, som inden afslutningen af folketingsåret 1998-99 skal komme med forslag til en række ændringer i love til fremme af borgernes retssikkerhed.

I forslaget opregnes en række til dels meget omfattende spørgsmål, som kommissionen skal beskæftige sig med. Der nævnes bl.a. en gennemgang og revision af alle bestemmelser om tvangsindgreb over for borgerne, udarbejdelse af en retsplejelov for forvaltningen og en undersøgelse af informationsteknologiens betydning for borgernes retssikkerhed.

Regeringen kan fortsat ikke støtte beslutningsforslaget.

Jeg kan generelt henvise til det, jeg anførte under første behandling af det tilsvarende for-

slag i sidste samling. Jeg vil derfor i dag begrænse mig til nogle enkelte overordnede betragtninger, som i øvrigt kommenterer visse elementer i forslaget.

Overordnet mener jeg fortsat, at forslaget bygger på et helt fortegnet billede af situationen i Danmark på det, man kunne kalde det retssikkerhedsmæssige område. Hertil kommer, at de emner, som forslagsstillerne ønsker behandlet i en sådan kommission, forekommer mig at være noget af en, undskyld udtrykket, blandet landhandel. Retssikkerhed og retspolitiske eller idépolitiske holdninger kan let komme til at flyde sammen.

Jeg mener stadig væk ikke, at det er en god idé at nedsætte noget så stort anlagt og forkromet som en retssikkerhedskommission til at behandle de pågældende spørgsmål. Det er bestemt ikke ensbetydende med, at regeringen og Folketinget ikke skal være meget opmærksomme på mange af de spørgsmål, som Venstre er inde på, men det er udtryk for, at nedsættelse af den foreslåede retssikkerhedskommission ikke er den rigtige måde at gøre det på.

Så meget om min holdning til Venstres forslag som sådan.

Jeg vil herefter gerne knytte nogle bemærkninger til enkelte af de spørgsmål, som Venstre mener at en retssikkerhedskommission i givet fald skal beskæftige sig med. Forslaget nøjes jo ikke med at angive, hvilke emner kommissionen skal behandle, men angiver til dels også, hvordan de skal løses.

Det første punkt i forslaget er, at der skal stilles større kvalitetskrav til lovgivningen. Bemærkningerne til lovforslaget er efter forslagsstillerens opfattelse ufuldstændige og forhastede, og der gives ikke lovgivningsmagten et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag. Derfor skal alle lovforslag, hvor det offentlige har myndighedsopgaver, i bemærkningerne indeholde en omtale af de retssikkerhedsmæssige konsekvenser, som forslaget har. Optages der bemyndigelsesbestemmelser i forslaget, skal der gives en nærmere begrundelse for det.

Det skorter jo generelt ikke på kritik af lovgivningskvaliteten, og det er i og for sig noget godt og nyttigt, at der er den store opmærksomhed omkring temaet, for det fastholder og skærper opmærksomheden om et helt grundlæggende krav, at lovgivningen er affattet, således at den i videst muligt omfang er umiddelbart forståelig for dem, som den retter sig til. Senest har spørgsmålet været fremme under